

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 117:

Forslag til folketingsbeslutning om standsning af politiets våbensalg.

Af Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 14/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det forslag, venstresocialisterne har fremsat, går ud på, at politiet i alle tilfælde bør undlade at videresælge våben, politiet er kommet i besiddelse af, og forslaget er efter bemærkningerne motiveret med et ønske om at begrænse våbenmængden.

Dette, at man vil begrænse våbenmængden, hvad venstresocialisterne går ind for, kan da kun glæde mig. Jeg mener, det er meget afgørende at søge at begrænse antallet af våben med henblik på at modvirke forbrydelser. Vi ved jo, at våben i meget vidt omfang benyttes i forbindelse med forskellige former for kriminalitet, desværre i stigende omfang.

Først vil jeg gerne i forbindelse med forslaget fremhæve, at den ordning med frit lejde, som for nylig har været gennemført, bevidst har været tilrettelagt på en sådan måde, at de våben, som er blevet afleveret, som altovervejende hovedregel er eller vil blive destrueret. Heldigvis er et meget stort antal våben og en meget betydelig mængde ammunition blevet afleveret, hvilket viser, at den aktion var rigtig.

Der er altså ikke tale om, at de våben, der kommer ind på denne måde, bliver videre-solgt. De vil som altovervejende hovedregel blive destrueret. En del af de afleverede våben vil blive stillet til rådighed for museer, men ingen af de våben, der er kommet ind ved frit lejde-ordningen, vil blive videresolgt af politiet.

Når det gælder våben, politiet i øvrigt kommer i besiddelse af, altså våben, der bliver konfiskeret, har det hidtil været sådan, at en begrænset del af disse våben ikke bliver destrueret, men bliver solgt videre til våbenhandlere, der naturligvis har tilladelse til forhandling af våben. Det er en ordning, som har været gældende i mange år. Politiets salg af våben indebærer et vist provenu for det

offentlige. Jeg synes nu ikke, det skal være afgørende.

Når politiet med rette konfiskerer et våben, fordi det er farligt, fordi det har været anvendt ved forbrydelser eller der er tale om, at man ikke opfylder bestemmelserne i øvrigt, kan jeg godt se, der kan være noget stødende i, at politiet bagefter sælger det.

Jeg vil dog gerne betone i forbindelse med den ordning, der har været gældende i mange år, at der mig bekendt ikke har været noget tilfælde, hvor sådanne solgte våben på ny er blevet anvendt til en overtrædelse af straffeloven. Det ville selvfølgelig være særdeles uheldigt, hvis man først inddrog et våben og derefter fra myndighedernes side videresolgte det på en sådan måde, at det på ny kom ud i anvendelse på en strafbar måde.

En væsentlig del af de bortsolgte våben videresælges i øvrigt til udlandet. Forholdet er det, at de våbenhandlere, politiet sælger til, i givet fald vil kunne købe tilsvarende våben på fuldt lovlig vis, bl.a. i udlandet.

Nu får vi jo på grundlag af beslutningsforslaget lejlighed til at drøfte spørgsmålet og vel også til at få fremskaffet nærmere oplysninger om omfanget af det salg, der finder sted, og den sikkerhed, hvormed disse våben behandles. Jeg mener altså at kunne sige, at det sker betryggende, med fuld sikkerhed. Såfremt man i udvalget finder, at der er noget stødende ved denne fremgangsmåde, vil jeg da gerne have lejlighed til at drøfte det nærmere med udvalget, hvor vi også kan se på, om vi måske kan komme noget nærmere den ordning, vi har i forbindelse med frit lejde-aktionen, jeg har omtalt her.

Jimmy Stahr (S):

I går havde jeg lejlighed til her fra talerstolen ved flere lejligheder at støtte nogle VS-forslag; det var den store dag i går. Jeg må sige, at det nok bliver en anelse sværere her i dag.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at vi er meget imod brug af våben – hvem er for øvrigt ikke det? Specielt er vi selvfølgelig imod, at der overhovedet er adgang for folk til at få fat i våben. Jeg håber, at vi ved enhver lejlighed fra socialdemokratiets side kan medvirke til at sikre, at alt våbensalg og al våbenbrug bliver mindsket mest muligt.

[Jimmy Stahr]

Når man første gang får VS' forslag om standsning af politiets våbensalg i hænderne, tror jeg nok, at de fleste ligesom jeg har tænkt: sælger politiet våben? Det er en naturlig reaktion, som jeg bl.a. mødte i min egen gruppe. Man kan slet ikke forestille sig, at politiet sælger våben.

Når man læser forslaget og begynder at tænke sig lidt om, er der alligevel nogle ting, der måske ikke er så skøre, som de ser ud i første omgang. Vi sælger rent faktisk våben i dette land. Det, man vel kan diskutere, er, om salget af våben overhovedet bør tillades, og hvordan vi skal stoppe eller nedbringe salget af våben.

Politiet konfiskerer altså en masse våben i løbet af året og sælger nogle af dem. Det er vel i virkeligheden mere et moralsk spørgsmål og måske et reklamespørgsmål. Man kan sige, at man synes, det er forkert, at politiet sælger disse våben. Man kan vende sagen om og sige: ja men nu har politiet konfiskeret 2.000-3.000 stykker jagtvåben, som er nye, og som egentlig kunne sælges i alle forretninger, og så skal politiet altså smide disse våben ud! Det virker på mig lidt dobbeltmorsk. Vi accepterer, at man sælger våben, og at vore jægere farer rundt og skyder fugle og alt muligt andet godt ned med nogle våben, som de har købt fuldt lovligt, men når det er politiet, der har konfiskeret nogle våben, siger vi: de våben skal I destruere. Man kunne bl.a. spørge: hvorfor stopper vi egentlig ikke for alt salg af udenlandske våben? Hvorfor importerer vi våben? Hvorfor stopper vi ikke det salg?

Umiddelbart synes jeg ikke, at VS' forslag er fantastisk godt, men da nu justitsministeren har vist en meget liberal holdning til det, ville det være tosset, om jeg stod her og sagde, at vi ikke vil være med til at se nærmere på det. Derfor vil jeg sige til VS, at vi vil være med til i udvalget at se nærmere på, hvordan vi begrænser våbensalget i det hele taget og måske også politiets våbensalg.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, at hr. Jimmy Stahr kom ind på nogle vigtige sider og nogle vigtige spørgsmål ved dette forslag. Han konstaterede også, at det i virkeligheden er et moralsk spørgsmål. Det synes jeg er noget, man ligesom ser væk fra i forslaget. Det er jo ikke våben i sig selv,

der er farlige. Det er ikke våben, der begår forbrydelser eller kriminalitet. Det er personen bagved. Her fokuserer man ensidigt på våbenet, ikke på personen. Det er ligesom med biler: det er ikke dem, der slår folk ihjel; det er manden eller kvinden bag rattet, der gør bilen farlig.

Forslagets formål er, siger man, at begrænse våbenmængden i samfundet. Jeg var glad for, at justitsministeren fremhævede, at frit lejde-aktionen intet havde med dette forslag at gøre – det står også i forslaget – men at det alene gik på de våben, politiet konfiskerer fra personer, som ikke har tilladelse til at have dem. De fleste af disse våben destrueres, fordi de er ulovlige eller farlige, eller gives til museer, hvis de er gamle nok, og så er der en mindre del – nemlig dem, der er fuldt funktionsdygtige – der sælges til våbenhandlere.

Når forslagsstillerne siger, at det af principielle grunde er uacceptabelt, at politiet optræder i rollen som våbensælger, vil jeg godt sige, at af principielle grunde finder jeg det ulogisk, at politiet skal destruere fuldt funktionsdygtige våben, som det er lovligt – og som det er ønskeligt – at nogle mennesker besidder, og som derfor også må sælges og købes efter særlige regler.

Når man senere i forslaget siger, at efter forslagstillernes opfattelse er det meget vigtigt at begrænse den samlede våbenmængde, der er i omløb i samfundet, og konstaterer i sætningen umiddelbart bagefter, at det nok ikke vil være konsekvensen af dette beslutningsforslag, så vil jeg sige, at det er jeg enig i; jeg tror ikke, det vil medføre en begrænsning.

Jeg ville finde det rigtigt, hvis man kunne begrænse den samlede mængde våben, men de våben, der skal begrænses, er de våben, der er illegale, de våben, der anvendes ulovligt, og det tror jeg ikke man opnår ved dette forslag. Jeg tror, at det, man opnår, er, at man fjerner en årlig indtægt på ca. ½ mill. kr. fra justitsministeriet, og det finder jeg ikke der er nogen grund til, når man ikke opnår noget positivt ved det.

Jeg vil godt til slut sige, at våben jo er et vidt begreb; det omfatter mange ting. I den ene ende af skalaen er det kampvogne og undervandsbåde, og i den modsatte ende er det jagtgeværer eller haglgeværer – det er også våben. Hvis der skulle være nogle, der

[Helge Adam Møller]

ønsker at begrænse eller lægge restriktioner på dette våbensalg, synes jeg, man under alle omstændigheder skal skelne imellem, hvad det er for en type våben, der sælges. Det, jeg tænker på her, er våben, der benyttes i sportsklubber: finpistoler og grovpistoler, våben, der benyttes af jægere: hagleværer eller rifler. Jeg ville også finde det uacceptabelt, at sådanne våben skulle destrueres, hvorefter den enkelte sportsmand eller sportskvinde i en skytteklub eller jægeren skulle købe et nyt våben magen til det, politiet havde ødelagt, og et våben, som nogle gange er købt i Otterup på Fyn, men lige så tit er importeret fra Italien, fra Finland eller fra Belgien.

Af disse grunde kan jeg ikke gå ind for forslaget.

Helge Sander (V):

Den seneste frit lejde-aktion gav heldigvis en masse våben, som kom i politiets besiddelse, og det er klart, at når der er mange funktionsdygtige våben imellem, er salg meget fristende. Det er ikke umiddelbart særlig fornuftigt at destruere dem.

En af de centrale ting er vel nok det, ministeren kaldte det stødende, og det, både hr. Jimmy Stahr og hr. Helge Adam Møller kaldte det moralske i hele spillet. Derfor føler vi i venstre, at det er meget væsentligt, at vi under det efterfølgende udvalgsarbejde får afklaret retningslinjerne for, hvordan dette salg foregår.

Jeg tror som allerede nævnt, at der ude i befolkningen er en del, der føler det lidt mærkeligt, at politiet sælger våben, men sandheden er den, at når man kan få fuldstændig tilsvarende våben, som vi importerer fra udlandet, så føles det lidt vanvittigt at destruere de våben, politiet er kommet i besiddelse af på forskellig vis.

Vi kan ikke helt se bort fra – jfr. det svar fra justitsministeren, der er optrykt som bilag til beslutningsforslaget – at vi taler om en indtægt til staten på ½–1 mill. kr.; det er også værd at tage med. Vi må ikke glemme, at der selvfølgelig er en betydelig administration forbundet med dette våbensalg, så det må være en af de ting, vi skal kigge nærmere på, når vi nu får forslaget til behandling i retsudvalget.

Uanset hvordan det ender, om der bliver en stramning, er vi vældig tilfredse med, at man både fra forslagsstillernes og fra ministerens side gør opmærksom på, at der er visse våben, der har historisk værdi og derfor i museumssammenhæng ikke må glemmes, ivald vi skrider til total destruktion.

Når vi taler om det stødende, synes jeg, det er værd at bemærke, at en del af våbnene sælges til forsvaret. Det er måske mere naturligt for dem, der er mest negative over for dette salg.

I bemærkningerne til forslaget skriver VS, at hensigten er at begrænse den samlede våbenmængde, der er i omløb i samfundet. Det er da rigtigt, at vi alle sammen gerne ser så få som muligt af disse farlige våben, men reelt kan jeg ikke rigtig forstå, hvori den store forskel består. Hvis man ikke kan få de funktionsdygtige våben, politiet er i besiddelse af, så er det klart, at de bliver købt fra anden side. Jeg tror, efterspørgslen vil være nogenlunde den samme, og derfor vil vi desværre have akkurat den samme våbenmængde.

Vi er umiddelbart ikke særlig positivt stemt over for forslaget, men er meget parate til at drøfte de spørgsmål, jeg har nævnt her, samt andre under det kommende arbejde i retsudvalget.

Leif Hermann (SF):

»Politi og våben« er jo en overskrift, vi i øjeblikket ser ganske meget til i dagspressen, og derfor er det meget rart at kunne tale om den anden og nok i en vis forstand mere fredelig side af politiets omgang med våben, nemlig det våbensalg, der åbenbart finder sted.

Inden jeg går nærmere ind på forslaget, vil jeg også knytte nogle bemærkninger til justitsministerens frit lejde-aktioner for at få fat i de våben og sprængstoffer, som ligger rundt omkring i de små hjem, og som undertiden ryger ud i omsætningen ved tyveri og nok også udgør en risiko i pressede situationer, der derved kan få en tragisk udgang.

Jeg havde egentlig troet, at indsamlede våbenmængder, hvad enten det sker ved beslaglæggelser eller ved frit lejde-aktioner, enten blev videregivet til brug for krigsmagten eller deponeret på kriminalmuseet til skræk og advarsel for en undrende eftertid. Men

[Leif Hermann]

det er åbenbart ikke tilfældet for en del våbens vedkommende. De, der beslaglægges, sælges med en årlig fortjeneste på omkring ½ mill. kr., der så enten havner hos politiet eller oppe i den rigtig store statskasse.

Det er i grunden utroligt at tænke sig, at bedstefars gamle stengun fra krigens tid, der blev stjålet i 1975, eventuelt via en beslaglæggelse risikerer at havne hos en våbenhandler, der så selvfølgelig i nøje overensstemmelse med våbenlovens regler kan videresælge den til en kreds af mennesker, forhåbentlig en lille kreds af mennesker, der har lov til at bære våben.

Det er ikke helt antageligt. Det er faktisk uantageligt, og det er derfor godt, at VS har fremsat dette forslag om forbud mod den slags – i ordets bogstaveligste betydning – politiforretninger. Som det så rigtigt fremhæves i forslaget bemærkninger, er det vigtigt at begrænse den samlede mængde våben, der cirkulerer i samfundet, og det modvirkes jo undertiden ikke blot faktisk, men selvfølgelig også moralsk af, at der er våben for 400.000–500.000 kr. årligt, der gå ud i omsætning. Vi støtter altså helhjertet forslaget.

Forslaget giver mig i øvrigt anledning til at undre mig lidt videre over den mængde våben, der indsamles ved frit lejde-aktionerne. Jeg har læst justitsministerens nylige pressemeddelelse, og det fremgår deraf, at der i 1970 ved frit lejde-aktionen indkom 12.000 stk. håndvåben, og det er jo meget, og ved aktionen her i 1985-86 et nogenlunde tilsvarende antal, omkring 10.000 håndvåben, og så 10.000 t sprængstof. Det er i grunden utroligt, at der er så mange våben og sprængstoffer, der kan samles ind, og som er ulovlige i den forstand, at besidderne ikke har tilladelse til at besidde dem, og jeg kunne godt tænke mig, at vi under udvalgsarbejdet måske prøvede på at trænge lidt dybere ind i, hvordan det i grunden kan lade sig gøre. Derudover kommer så de våbenmængder, der konfiskeres.

Jeg har under debatten her i dag undret mig en lille smule over noget, der forekommer mig at være en inkonsekvens. Det er, at justitsministeren er meget optaget af, at man gerne må sælge de våben, der indkommer i forbindelse med beslaglæggelserne, for så vidt de er funktionsduelige, men at de våben, der kommer ind ved frit lejde-aktionen, altså ikke må sælges. Nu forstod jeg på hr. Helge

Adam Møller, og jeg forstod også på justitsministeren, at man på en eller anden måde nok sætter pris på den lille halve million kroner, der kommer ind ved dette salg, og så vil jeg godt spørge: hvor er logikken i grunden henne, når det er sådan, at frit lejde-aktionsvåbnene ikke bliver sendt ud i omsætning, mens det er i orden at gøre det, når det drejer sig om de våben, der beslaglægges som led i politiets almindelige arbejde?

Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at synspunktet kan opretholdes, og det ville være vældig tiltalende, hvis justitsministeren ville følge princippet for frit lejde-aktionerne og sige, at der heller ingen grund er til at sælge de våben, der kommer ind ved beslaglæggelserne. Og hvis ministeren siger det, kan man ønske hr. Lenger til lykke, for så bliver forslaget vedtaget.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det lyder jo ret ufatteligt, når det her oplyses, at der ved frit lejde-aktionen er indkommet 12.000 stk. håndvåben og 10.000 t sprængstof, så jeg deler helt den opfattelse, som hr. Leif Hermann gav udtryk for, at der er behov for, at man under udvalgsarbejdet måske i højere grad koncentrerer sig om, hvordan man kan komme videre med at få endnu flere til at aflevere, hvad der måtte ligge. Disse våben tror jeg udgør den allerstørste risiko for omgang med våben i al almindelighed.

I øvrigt vil jeg til forslaget gerne sige, at det radikale venstre deler de intentioner, der er baggrunden for det forslag, der er fremsat, og vi ser hen til, at der i forlængelse af det indlæg, som justitsministeren gav her, kan blive en god drøftelse i udvalget af, hvorledes man kan indrette politiets håndtering af de våben, der bliver indsamlet, og af de våben, politiet i øvrigt konfiskerer.

Birgith Mogensen (CD):

CD ønsker den nugældende ordning bevaret, fordi intet konkret taler for at ændre reglerne. Ingen af de gennem autoriserede våbenhandlere solgte våben har figureret ved overtrædelser af vor straffelov. Om disse våben har medvirket til revolution et eller andet sted på jordkloden, ved jeg ikke, men jeg er sikker på, at vi ikke kan afværge terror, revolutioner eller krige, fordi vi forbyder po-

[Birgith Mogensen]

litiet at sælge mere eller mindre brugte våben for ca. 400.000 kr. om året.

Hvis dette forslag tages alvorligt af et folketingsflertal, så må dette flertal også forbyde isenkræmmere og andre handlende at sælge økser, brødknive m.m. Sidstnævnte våben er lige så farlige i hænderne på en person, der tilfældigvis handler i affekt, som VS skriver i forslaget bemærkninger.

CD afviser forslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti mener, at det er udmærket, at VS er kommet med forslaget, ikke fordi det nødvendigvis skal vedtages, sådan som det er fremsat, men fordi det giver anledning til i udvalget at se på mange af de problemer, som vi har omkring våben og brug af våben og våbensalg.

Det er klart, at vi alle sammen må være interesserede i at få begrænset mængden af våben. Vi kan ikke afskaffe dem, vi kan ikke forhindre, at de er der, men jo flere der er, og jo lettere adgang der er til dem, des større risiko er der for, at der sker noget.

Derfor mener kristeligt folkeparti, det ville være vældig godt, om vi i udvalget prøvede at få stillet nogle spørgsmål og få uddybet nogle af tingene og finde ud af, hvad det egentlig er, der foregår. Det er jo ikke gjort med bare at sige, at politiet ikke må sælge. Jeg synes egentlig, man lige så godt kunne have brugt et par ord, der måske ikke er så belastede i nogle sammenhænge, nemlig »det offentlige«. Det er jo ikke, fordi politiet elsker at gå rundt og sælge våben, men det er det offentlige, altså os alle sammen, som er med til at få en indtægt her. Det gør vi jo i mangfoldige andre sammenhænge, og derfor er der grund til at se på, om der foregår ting, som vi synes ikke skulle foregå, eller om der måske er helt andre områder, der også skal inddrages her.

Vi tilsiger i hvert fald en positiv udvalgsbehandling, selv om vi ikke kan støtte forslaget, som det foreligger.

Pia Kjærsgaard (FP):

Her er et forslag, hvor fremskridtspartiet er absolut uenigt med VS. Fremskridtspartiet mener, at Danmark skal have lov til våbenproduktion, og at Danmark skal have lov til at eksportere våben, for stridende parter vil

altid få fat i de våben, de ønsker, og de socialistiske lande holder sig bestemt ikke tilbage med hensyn til våben.

Naturligvis er vi ikke glade for, at private mennesker ligger inde med våben. Derfor har vi intet imod disse frit lejede aktioner, som justitsministeren har foretaget. Men når politiet har indsamlet våben, er det ikke meningen, at disse våben skal skrottes, men at de skal videresælges, som politiet nu gør.

Derfor kan vi ikke medvirke til, at dette forslag gennemføres.

Lengser (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for de indlæg, der har været. Især vil jeg gerne sige tak til SF og det radikale venstre og vel også kristeligt folkeparti, der var positive over for intentionerne i forslaget. Men først og fremmest vil jeg gerne sige tak til justitsministeren, der, som jeg opfattede det, havde meget svært ved at skjule, at han af hjertet egentlig godt forstod fornuften i dette forslag.

Ministeren sagde bl.a. for at afvise det – det skulle han jo – at der ikke er nogen tilfælde af forbrydelser, der er begået med de våben, som politiet tidligere har solgt. Det har vi også fået oplyst, men egentlig kan jeg ikke forstå, at det skulle betyde noget for justitsministerens holdning, at der endnu ikke er begået forbrydelser med våben, der er solgt af politiet. Hvis det er tilfældet, kan vi jo bare vente på, at den første forbrydelse bliver begået, og den dag, der begås et mord med et våben, som politiet har solgt, har jeg ikke svært ved at forestille mig avisoverskrifterne.

I øvrigt er der jo eksempler på våben, som er blevet beslaglagt, og som tidligere er blevet solgt af politiet. De er blevet beslaglagt, før de eventuelt er blevet brugt til forbrydelser, men de er dog blevet beslaglagt.

Jeg blev ligesom hr. Jimmy Stahr meget overrasket, da jeg første gang hørte om, at politiet sælger våben. Det vidste jeg ikke. Man kan godt anlægge en masse mere rationelle betragtninger over dette: at folk jo kan købe våben alligevel, og sådan noget; men det drejer sig om principper, det drejer sig om etik, og det drejer sig om moral, som hr. Jimmy Stahr og hr. Helge Adam Møller var inde på.

[Lenger]

Mine principper, min etik og min moral tilsiger mig altså at gå imod, at politiet sælger våben. Det har for mig at se en psykologisk dårlig virkning, at man gør det. Så kan man nok så meget sige, at politiets våbensalg udelukkende går til personer, der i forvejen har ret til at besidde de våben. Problemet er jo, at vi ikke har nogen som helst garanti for, at de våben bliver dér, hvor de rettelig burde være ifølge reglerne.

Der er i hovedsagen to måder, våbnene kan komme videre på fra den, der har ret til at besidde dem, til nogle andre, der ikke har ret til at besidde dem. Den ene situation er tyveri; der foregår masser af tyverier af våben. Den anden situation er, at de går videre til efterladte i forbindelse med dødsfald, uden at man nødvendigvis i første omgang er opmærksom på, at man ikke selv har ret til at besidde dem, eller også lader man bare som ingenting. Så vi har ingen garanti, selv om det nok så meget er godkendte personer, der får våbnene.

Dermed har vi altså denne uheldige psykologiske virkning, som jeg også mener virker ind på muligheden for at få folk til at medvirke i frit lejde-aktioner. Man kan nok så meget sige, at det ikke er de våben, der kommer ind ved frit lejde-aktionerne, der videresælges, det er kun dem, der beslaglægges. Men psykologisk set tror jeg ikke, der er mange mennesker, der er i stand til at skelne, og der er for så vidt heller ikke nogen grund til at skelne.

Jeg synes tværtimod, det virker ulogisk, som også hr. Leif Hermann sagde, at våben, der er kommet i politiets besiddelse ved frit lejde-aktioner, ikke ryger tilbage i omsætningen, mens våben fra beslaglæggelser i et vist omfang ryger ud igen. Det kan jeg ikke se der er nogen logik i at mån skelner imellem. Tværtimod opfatter jeg det sådan, at det viser, at man selv føler sig lidt på gyngende grund, hvad angår dette våbensalg, når man siger, at våbnene fra frit lejde-aktionerne ikke skal ud igen, for der er uden tvivl også nogle våben imellem, som sagtens kunne indbringe et vist provenu.

Vi mener generelt, at våbenmængden i samfundet bør begrænses. Jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i, at det ikke er våben, der begår forbrydelser, det er mennesker, der begår forbrydelser. Men våbnene kan altså forværre forbrydelser. Vi kan alle

sammen komme i affekt, måske kun en kortvarig affekt, men der er masser af eksempler på, at hvis der er våben i nærheden, kan denne affekt få langt alvorligere konsekvenser, end den ellers ville have fået. De fleste drab i Danmark er faktisk affektdrab, dvs. drab, der begås, uden at der egentlig var nogen hensigt om at dræbe.

Jeg er glad for, at forslaget har fået en vis tilslutning, og jeg er glad for, at de, der afviste forslaget, i det mindste vil være med til at diskutere tingene videre, og så må vi se, hvad der kommer ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 226:

Forslag til lov om ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus. (Ændring af gymnasiets struktur).

(Fremsat 19/3 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Korneliusen (S):

Formelt er det, folketinget tager stilling til her i dag, undervisningsministerens forslag til ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus, og hvis vores tillid til ministeren var ubegrænset, var der vel ikke de store problemer i at give de beføjelser, ministeren beder om at få i lovens § 4, stk. 2. Disse beføjelser giver i realiteten ministeren mulighed for at indrette gymnasiet, som han vil.

Men vi har ikke denne ubegrænsede tillid til undervisningsministeren – endnu mindre nu, da vi langt om længe er blevet indviet i